

Sygn. akt XV C 206/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku, XV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Kołodziej

Protokolant: sekretarz sądowy Izabela Węsjora

Po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2013 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa H. G.

przeciwko (...)Towarzystwo Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...)Towarzystwa Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powódki H. G. kwotę 80 000 zł (osiemdziesiąt tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 9 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty

II. Zasądza od pozwanego (...)Towarzystwa Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powódki H. G. kwotę 8317 zł (osiem tysięcy trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym kwotę 3617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

III. Nakazuje ściągnąć od pozwanego (...)Towarzystwa Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gdańsku kwotę 1135,15 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści pięć złotych piętnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów procesu.

Sygn. akt XV C 206/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 marca 2013r. powódka H. G. domagała się zasądzenia od pozwanego (...)Towarzystwa Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej w S. kwoty 80.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 14 dnia po dniu doręczenia pozwanej pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 16 września 2011r. była uczestnikiem wypadku komunikacyjnego. W okolicach miejscowości C. T. W. kierujący samochodem, którego pasażerką była, zjechał ze swojego pasa ruchu i zderzył się czołowo z innym pojazdem. Sprawca wypadku ubezpieczony był w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Wskazała, że w wyniku wypadku doznała poważnych obrażeń ciała w postaci zwichnięcia tylnego prawego stawu biodrowego ze złamaniem tylnej ścianki panewki i niedowładu części strzałkowej prawego nerwu kulszowego na poziomie biodra i uda. Przeszła operację krwawej repozyycji złamania oraz zespolenia płytą miedniczą rekonstrukcyjną oraz 5 śrubami korowymi. Następnie kontynuowała leczenie w formie ambulatoryjnej. Przeszła bolesne leczenie rehabilitacyjne. Korzystała z pomocy psychiatrycznej, ortopedycznej i neurologicznej. Po powrocie ze szpitala zdana była wyłącznie na pomoc innych. Następnie poruszała się za pomocą kul ortopedycznych. Odczuwa ból podczas pochylania się, siadania i wstawania z łóżka. Prawdopodobnie skutek wypadku doszło również do zwichnięcia obojczyka, który powoduje

bóle. Odczuwa napięcia szyi i karku oraz w łopatkach, co przekłada się również na częste migreny. Ujawnił się również przeciążeniowy zespół bólowy kręgosłupa L-S. Lekarz ortopeda ustalił 50 % uszczerbek na zdrowiu. Pozwany wypłacił na jej rzecz zadośćuczynienie w kwocie 30.000 zł. W jej ocenie jest to kwota nieadekwatna do doznanej krzywdy.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że wypłacona przez niego kwota zadośćuczynienia jest jedyną prawidłową i adekwatną do rozmiaru doznanej krzywdy przez powódkę. Podniósł, że zadośćuczynienie, jakiego dochodzi powódka jest rażąco zawyżone. Ustalona przez niego kwota zadośćuczynienia odpowiada nasileniu cierpień fizycznych i psychicznych powódki. Przy ustalaniu stopnia krzywdy wziął pod uwagę długotrwałość cierpień oraz stan ogólnej niezdolności fizycznej i psychicznej powódki. Podniósł, że rzeczoznawca medyczny ustalił w sumie 26 % stopień uszczerbku na zdrowiu powódki, mając na uwadze ograniczenie ruchomości stawu biodrowego, zrost złamania panewki oraz prawie całkowity powrót funkcji nerwu kulszowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 września 2011r. w okolicach miejscowości C.miał miejsce wypadek komunikacyjny. Sprawcą wypadku był T. W., który zjechał ze swojego pasa ruchu i zderzył się czołowo z innym pojazdem. T. W. był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

W wyniku wypadku poszkodowana została powódka H. G., która bezpośrednio z miejsca zdarzenia została przetransportowana do Szpitala(...)w W., gdzie została skierowana do Kliniki Uszkodzeń i Patologii Miednicy w O.. Wskutek wypadku powódka doznała obrażeń ciała w postaci zwichnięcia tylnego prawego stawu biodrowego ze złamaniem tylnej ścianki panewki i niedowładu części strzałkowej prawego nerwu kulszowego na poziomie biodra i uda. Doznała również stłuczenia klatki piersiowej, miała bóle z ograniczeniem ruchomości barku co świadczy o uszkodzeniu stawu mostkowo – obojczykowego. Przeszła operację krwawej repozycji złamania oraz zespolenia płytą miedniczą rekonstrukcyjną oraz 5 śrubami korowymi. Następnie kontynuowała leczenie w formie ambulatoryjnej. Leczenie szpitalne zostało zakończone w dniu 17 października 2011r. Zalecono powódce chodzenie w asekuracji kul łokciowych z częściowym obciążeniem operowanej kończyny. Powódka przebyła rehabilitację leczniczą w dniach od 21 czerwca 2012r. do 14 lipca 2012r.

Dowód:

-opinia lekarska P. K., k. 10

-historia choroby, k. 1116

-karta informacyjna, k. 17, k.18-19, k.30, k.31

-historia choroby, k. 20-24

-karta informacyjna, k. 27

-karta informacyjna leczenia szpitalnego, k. 29

-informacja o przebytej rehabilitacji, k. 35-36

-zeznania powódki H. G., k. 75-76 (czas : 00:02:50 - 00:18:12),

-opinia biegłego sądowego M. M. z zakresu chirurgii ogólnej, ortopedii i traumatologii, k. 119-120, k. 167-168

Powódka w dacie, kiedy zdarzył się wypadek pracowała jako nauczycielka języka polskiego. Po wypadku skorzystała z zasiłku rehabilitacyjnego oraz urlopu zdrowotnego. Po wyjściu ze szpitala była unieruchomiona. Mogła się poruszać jedynie za pomocą kul ortopedycznych, co sprawiało jej bardzo duże problemy oraz wiązało się z dolegliwościami

bólowymi. Taki stan trwał przez okres około miesiąca, do momentu odbycia pierwszej wizyty kontrolnej. Pomagali jej przyjaciele. Powódka korzystała z pomocy poradni psychiatrycznych z powodu odczuwanego lęku. Bała się podróżować samochodem. Przed wypadkiem była aktywną osobą, jeździła na rowerze, uczęszczała na zajęcia z aerobiku, chodziła po górach, pływała. Po wypadku zmiana uległa jej sytuacja w życiu prywatnym. Zakończyła relacje z partnerem, z którym związana była przed wypadkiem. Aktualnie powódka nie korzysta z kul ortopedycznych. Czasem, gdy wybiera się na dłuższy spacer korzysta z kijków. Stara się korzystać z aktywności fizycznych. Chodzi na basen oraz korzysta z siłowni. Powódka wróciła do pracy w dniu 1 września 2013r. Odczuwa bóle głowy. Raz w tygodni zażywa leki przeciwbólowe.

Dowód:

-zeznania powódki H. G., k. 75-76 (czas : 00:02:50 - 00:18:12), k. 229-230 (czas : 00:02:21 - 00:07:56)

-zeznania świadka E. W., k. 76-77 (czas : 00:21:11 - 00:29:40)

Pozwany przyznał powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę w wysokości 30.000 zł.

Dowód:

-pismo pozwanego z dnia 02.01.2012r., k. 9

W wyniku wypadku powódka doznała łącznie 55 % uszczerbku na zdrowiu, 40 % z powodu stanu po zwknięciu tylnym biodra prawego ze złamaniem panewki, 10 % z powodu niedowładu nerwu strzałkowego prawego i 5 % stanu po zwknięciu stawu mostkowo - obojczykowego prawego. Cierpienia powódki wiązały się głównie z długotrwałą oraz wielokrotną hospitalizacją, leczeniem operacyjnym, unieruchomieniem oraz leczeniem usprawniającym. Rokowania na przyszłość są niepomyślne. Powódka nie powróci do stanu sprzed wypadku. W przyszłości z dużym prawdopodobieństwem może rozwinąć się choroba zwyrodnieniowa stawu biodrowego prawego, co skutkować będzie endoprotezoplastyką biodra oraz rehabilitacją. Powódka nadal wymaga trwałego leczenia usprawniającego z uwagi na utrzymujące się objawy porażenia nerwu strzałkowego.

Dowód:

-opinia biegłego sądowego M. M. z zakresu chirurgii ogólnej, ortopedii i traumatologii, k. 119-120

Wskutek wypadku powódka doznała 10 % uszczerbku na zdrowiu w związku z utrzymywaniem się objawów czuciowych uszkodzenia części strzałkowej nerwu kulszowego. Cierpienia powódki związane były ze zwknięciem stawu biodrowego i złamaniem panewki oraz zastosowanym leczeniem - wyciągiem szkieletowym nadrostkowym i zabiegiem operacyjnym stawu biodrowego. Odczuwała również dolegliwości związane z uszkodzeniem części strzałkowej nerwu kulszowego - ból zewnętrznej powierzchni podudzia prawego, zaburzenia czucia w tej okolicy, pieczenie w okolicy palucha stopy oraz przejściowe osłabienie siły zginaczy grzbietowych stopy prawej. Od momentu wypadku miała okresowo nasilające się dolegliwości bólowe kręgosłupa. Trwałym następstwem wypadku są utrzymujące się zaburzenia czucia na podudziu oraz okresowo ujawniające się dolegliwości kręgosłupa L/S. Niepomyślne jest rokowanie odnośnie rozwoju zmian zwyrodnieniowych stawu biodrowego. Powódka wymaga stałego okresowego leczenia rehabilitacyjnego w związku z dolegliwościami bólowymi po złamaniu stawu biodrowego i ograniczeniem jego ruchomości oraz w związku z nawracającymi bólami kręgosłupa. Powódka powinna kontynuować leczenie w związku z występowaniem migrenowych bólów głowy oraz rozpoznaniem niedoczynności tarczycy i astmy oskrzelowej. Stany te nie mają jednak związku z przebyłym wypadkiem. Przyjęty przez biegłego ortopedę stopień doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu był uzasadniony.

Dowód:

-opinia biegłego sądowego H. B. z zakresu neurologii, k. 146-155

-opinia uzupełniająca, k. 202

W wyniku wypadku nie wystąpiły u powódki dłużej trwające zakłócenia czynności psychicznych, w szczególności w typie zaburzeń stresowych pourazowych. Wystąpiły u niej problemy emocjonalne, które nie spowodowały trwałego uszczerbku na stanie jej zdrowia psychicznego. Blizna na prawym udzie jest powodem dyskomfortu psychicznego powódki. Nie powoduje to jednak zaburzeń psychicznych.

Dowód:

-opinia biegłego sądowego O. P., k. 179-180

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności bazując na zeznaniach powódki H. G. przesłuchanej w charakterze strony postępowania, zeznania świadka E. W., dokumentacji medycznej, opiniach sporządzonych przez biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurologii i psychiatrii oraz dokumentach prywatnych.

Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez powódkę H. G., w szczególności w zakresie okoliczności związanych ze skutkami wypadku, dolegliwościami bólowymi oraz przebiegiem leczenia. Powódka zeznawała w sposób logiczny, spójny i konsekwentny. Negatywne następstwa wypadku dotyczące w szczególności uszkodzeń ciała powódki, na jakie wskazywała, pozostawały w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym. Zeznania złożone przez powódkę Sąd uznał za rzetelną podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd dopuścił również dowód z zeznań świadka E. W.. Zeznania przez świadka złożone Sąd uznał za spójne, logiczne i konsekwentne. Sąd zeznania świadka w całości uznał za prawdziwe.

Dokumenty prywatne Sąd ocenił na podstawie art. 245 k.p.c., z którego wynika, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, aby kwestionować ich prawdziwość, czy autentyczność, przy czym strony postępowania również takich zarzutów nie sformułowały.

Walor wiarygodności Sąd przyznał wszystkim sporządzonym w niniejszej sprawie opiniom przez biegłych sądowych. Przedstawione przez biegłych opinie w ocenie Sądu zostały sporządzone w sposób rzetelny, z wykorzystaniem specjalistycznej wiedzy, a ponadto w swojej treści zawierały wyczerpujące i wnikliwe wnioski. Biegli dokonali oceny rzeczywistego stanu zdrowia powódki, biorąc pod uwagę względy ortopedyczne, neurologiczne i psychiatryczne. Skrupulatnie w ocenie Sądu przeprowadzili wywód myślowy w przedmiocie przyczyn, które spowodowały określony stopień uszczerbku na zdrowiu. Ponadto tok rozumowania przedstawiony przez biegłych należy uznać za logiczny, a nadto konsekwentny. Powyższym opiniom Sąd dał wiarę, albowiem biegli w sposób szczegółowy przedstawili okoliczności, jakie stały się podstawą wniosków w nich wskazanych, odwołując się do konkretnych faktów. Biegli dysponowali również niewątpliwie odpowiednią wiedzą i doświadczeniem predestynującym ich do wydania przedmiotowych opinii. Wnioski wyciągane przez biegłych nadto należy uznać za zgodne z zasadami logicznego rozumowania i wiedzy zawodowej. Odnośnie stopnia uszczerbku na zdrowiu w zakresie uszkodzenia nerwu strzałkowego Sąd przyjął 10 % uszczerbek na zdrowiu zgodnie z pierwotną opinią biegłego M. M. k. 119-120. Powyższy stopień jest bowiem zgodny z opinią biegłej neurolog H. B..

Sąd na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2014r. oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii. Zdaniem Sądu przeprowadzenie dodatkowego dowodu było zbędne i zmierzałoby jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania i generowania dodatkowych kosztów. Sąd ustosunkowując się do niniejszego wniosku uznał, że nie istniała potrzeba przeprowadzenia dowodu uzupełniającego z opinii nowych biegłych, ponieważ przedstawione przez powołanych w niniejszej sprawie biegłych opinie oraz sformułowane w nich wnioski stanowiły rzetelną podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie,

jednocześnie stanowiąc obiektywną bazę do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia. Opinie biegłych, z których dowód Sąd przeprowadził były w swojej treści wyczerpujące, a biegli skrupulatnie wypowiedzieli się w przedmiocie faktów, mających istotne znaczenie dla wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie. Zdaniem Sądu nie było potrzeby powoływania nowych biegłych, ponieważ biegli sporządzili opinię zgodnie z zasadami logiki i wiedzy powszechnej oraz kierując się wysokim poziomem wiedzy, jaką nabyli w drodze doświadczenia zawodowego. Podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków przekonuje Sąd, że opinia sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu chirurgii ogólnej, ortopedii i traumatologii została sporządzona rzetelnie i obiektywnie. Biegły w swojej opinii uzupełniającej stanowiącej odpowiedź na zarzuty strony pozwanej w sposób wyczerpujący, logiczny i skuteczny obronił tezy zawarte w opinii podstawowej. Reasumując, Sąd nie jest zobowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego, jeśli potrzeba powołania innego biegłego nie wynika z okoliczności sprawy, a jedynie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii, a wcześniej sporządzona opinia w sprawie jest prawidłowa. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Poza sporem w niniejszym postępowaniu był wypadek komunikacyjny, który przyczynił się do wywołania uszczerbku na zdrowiu powódki, stan jej zdrowia oraz zakres szkód, jakich wskutek tego zdarzenia doznała. Przedmiotem sporu była natomiast wysokość dochodzonego przez nią roszczenia.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. stanowiącym podstawę odpowiedzialności pozwanego wobec powódki, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Na podstawie normującego odpowiedzialność posiadacza pojazdu mechanicznego, którego kierowca spowodował sporny wypadek z dnia 16 września 2011r. przepisu art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na podstawie art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 § 1 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Na podstawie dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń w ocenie Sądu odpowiedzialność pozwanego wobec powódki w świetle art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Na podstawie ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego Sąd uznał, że powódka doznała 55 % uszczerbku na zdrowiu, przy uwzględnieniu względów ortopedycznych oraz dodatkowych 10 % uszczerbku na zdrowiu ze względów neurologicznych.. Przede wszystkim wskutek wypadku powódka doznała szkód nieodwracalnych, powodujących niemożliwym jej funkcjonowanie w życiu codziennym w tożsamy sposób, jak przed wypadkiem. W wyniku doznanych szkód, powódce jak najbardziej zdaniem Sądu należy się zadośćuczynienie, które niewątpliwie nie zniweluje cierpień jakich doznała w wyniku wypadku, ale przynajmniej w pewnym stopniu ułatwi jej dalszą egzystencję i zapewni możliwość zaspokojenia podstawowych potrzeb. Podkreślić należy, że istotą zadośćuczynienia jest jego związek z doznawaną przez poszkodowanego krzywdą w postaci uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, przejawiającą się zarówno w cierpieniach fizycznych, to znaczy bólu oraz innych dolegliwościach, jak również cierpieniach psychicznych, które objawiają się poprzez ujemne uczucia, jakie poszkodowany przeżywa w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzeń ciała lub rozstroju zdrowia. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień i pieniężne zrekompensowanie doznanej przez poszkodowanego krzywdy. Jest to świadczenie o charakterze kompensacyjnym, które powinno stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość, jednak nie nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, co oznacza, że powinno zostać utrzymane w rozsądnych granicach. Biorąc pod uwagę negatywne następstwa wypadku komunikacyjnego, trwały uszczerbek na zdrowiu i ograniczenia ruchowe powódki Sąd przyjął, iż odpowiednią rekompensatą doznanych krzywd będzie ustalenie wysokości zadośćuczynienia na kwotę w wysokości 110.000 zł. Mając jednak na uwadze, iż pozwany wypłacił już na rzecz powódki świadczenie w wysokości 30.000 zł, uzasadnionym było zasądzenie w wyroku od pozwanego na rzecz powódki kwoty zgodnie z żądaniem pozwu w wysokości 80.000 zł.

Podkreślić należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wypracowane zostały szczegółowe kryteria, stanowiące podstawę do wyznaczenia poziomu „odpowiedniości” sumy stanowiącej zadośćuczynienie w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołaniu rozstroju zdrowia. Są to w szczególności rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy (por. wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509). W dalszej kolejności wymienia się także konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (por. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r. II UKN 681/98, OSNP 2000/16/626). Niewątpliwie powódka doznała poważnych uszkodzeń i ograniczeń narządów ruchu. Jej życie po wypadku zdecydowanie zmieniło się, a powódka została ograniczona poprzez konieczność odbywania hospitalizacji i rehabilitacji. Wypadek spowodował, że przez dłuższy czas była niesamodzielną, nie mogła normalnie funkcjonować i była zależna od pomocy innych osób. Doznawała bólu fizycznego i poczucia zagrożenia. Jak wynika z opinii biegłych sądowych powódka nie wróci do stanu sprzed wypadku, a jej stan zdrowia w przyszłości może się pogarszać. Ponadto zmuszona jest uczęszczać na rehabilitację i mieć stały kontakt z lekarzem. Wszystkie te okoliczności powodują, że roszczenie powódki jest jak najbardziej uzasadnione, a przyznane zadośćuczynienie choć w pewnym stopniu zminimalizuje zakres krzywd przez nią doznanych, jednocześnie tworząc możliwość kontynuowania leczenia. Należy mieć na uwadze, że powódka doznała krzywdy z powodów przez siebie całkowicie niezawinionych, dlatego też należy jej się odpowiednia rekompensata. Przyznana kwota zadośćuczynienia w ocenie Sądu jest adekwatna w stosunku doznanej przez powódkę krzywdy i w żaden sposób mając na uwadze poziom życia społeczeństwa nie można jej uznać za nadmiernie wygórowaną. Reasumując, Sąd po zapoznaniu się z całokształtem materiału dowodowego uznał, iż skoro zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, to jego wysokość powinna przedstawiać odczuwalną ekonomiczną wartość, co oznacza, że nie może stanowić zapłaty symbolicznej. Adekwatna zdaniem Sądu w tym wypadku, przy uwzględnieniu wszelkich przywołanych wyżej okoliczności będzie wyżej wskazana kwota, która posłuży złagodzeniu doznanej przez powódkę krzywdy, a jednocześnie nie będzie źródłem jej wzbogacenia.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd w pkt I wyroku orzekł na podstawie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c.

Na podstawie art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Na podstawie art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Wskazać należy, że odsetki ustawowe stanowią rekompensatę uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. Sąd uznał zatem za uzasadnione żądanie powódki w tym zakresie i orzekł zgodnie z żądaniem pozwu zasądzając od pozwanego na rzecz powódki odsetki ustawowe od dnia 11 kwietnia 2014r.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Stroną, która w całości przegrała niniejszy proces jest pozwany, zatem to na nim spoczywa obowiązek pokrycia kosztów, jakie zostały wygenerowane w toku postępowania. Na koszty postępowania składała się opłata sądowa w kwocie 4.000 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2010, nr 90, poz. 594), kwota 3.617 zł obejmująca koszty zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013, poz.490) oraz kwota 700 zł stanowiąca zaliczkę uiszczoną przez powódkę na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego. W pkt III wyroku Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego kwotę 1.135,15 zł, stanowiącą wynagrodzenie jakie w toku postępowania Sąd wypłacił biegłemu sądowemu za sporządzone w sprawie opinie z funduszy Skarbu Państwa.